

Væslen Gurli

For længe længe siden, måske er det 100 år, var der i en tunnelemørk granskov en brændestabel. Sådant en stabel, hvor skovhuggerne lægger det træ, de fælder. Sådant nogle er der mange af i alle skove. Bare kig efter dem. Brændehuggerne er nødt til at fælde træer, for at hele skoven ikke gror sammen til et hulter bulter. Ingen kan ellers se, hvad som er op og ned på en skov. Eller finde vej. Så derfor lægger brændehuggerne alt træ, de fælder i en stabel ved en større vej. Engang imellem kommer nogle andre og henter brændet i stablen for, at bruge det til det, det nu skal bruges til.

I den brændestabel lige her, boede en væsel. En mor væsel. De kan godt lide kravle ind i hulrummene, som findes inde i brændestakken. Der bygger, de en rede til de børn, de ønsker. Der skal helst være så mange væsler i verden som muligt, syntes de. Så de føder børn og føder børn, passer dem mens de er små, og inden længe kan væselbarnet selv finde al den mad, den har brug for.

Væsel` s børnenes far boede et helt andet sted, det gør faren hos væsler. De bor altid for sig selv. De orker ikke at høre alt den væsel barnegråd.

Væselen ser så sød ud, den vimser rundt og er meget køn og dejlig. Pelsen er hvid på brystet og benene. Nogle er hvide med prikker. De er særlig sjældne. Dem ønsker alle konger på hele jorden at pynte deres fine tøj med. Så hedder det hermelin. Det er ekstra fint og kostbart. Hermelin.

På ryggen er den brun og på hovedet sidder nogle små runde ører, som hører så godt. Altid har den en sort halespids, derfor kan man vide, det er en væsel. Men den er også lidt strid, den er et rovdyr. Et rovdyr er en som fanger og spiser og bider andre, og nogen gange meget større dyr end den selv. Den er meget modig. Den er ikke bange for noget.

En dag føder væsel moren en unge. Den yndigste lille unge. Hun havde glædet sig til, at den skulle komme til hende. Moren plejede den og passede den, ville det bedste for den lille unge. Men den var noget hidsig, det er rovdyr altid. Hidsigheden forstod moren ikke helt, hun var ikke selv så hidsig. Væsel moren kaldte hende Gurli, det passede lige til den lille unge. Gurli havde en sjov side, hun troede altid det var de andre, som var forkerte. Så var der noget i vejen med den ene, så var der noget i vejen med den anden. Hun kunne bide og spytte, når hun mente, de andre var for dumme.

Det var ikke nemt at gøre Gurli tilpas. Og hvis ikke, så blev hun sur og tvær, skældte og smelte på andre. Dog var hun også et elskeligt barn, glad på livet.

Gurli voksede op, hun spurgte sin mor om alt, og lærte mange ting om livet.

MEN..... En dag sker der det, at moren kommer til at klemme Gurli`s finger i hoveddøren. Moren smækker døren hårdt, mens Gurli`s finger var på dørkarmen. Det var lige en dag væsel moren var godt træt og sur. Den dag hun smækkede døren hårdt.

Gurli græder og moren trøster hende, så godt hun kan.

I lang tid gik Gurli med forbindelse om fingeren, talte om, hvor ondt det gjorde. Væsel moren trøstede, så godt hun kunne. Men det var jo hendes skyld, at Gurli`s finger gjorde ondt, det var hende, som havde smækket døren hårdt om den. Hun følte sig skyldig, moren.

Moren bragte Gurli til en ene doktor, og den anden doktor, men ingen kunne finde ud af, hvorfor det gjorde så ondt i Gurli`s finger.

Sådan går der mange dage.

Gurli er nu blevet voksen, fanger selv al sin mad, håber også selv at få børn en dag. Hun har fået sin egen hule i en anden brændestak. Hun sig indretter med godt køkken, til at fortære alt det hun fanger. Til det er hun dygtig.

En dag kommer Gurli forbi væsel morens brænde stak. Morens bolig.

Hun råber højt ind af væsel morens dør: ”Jeg er pludselig kommet i tanke om, at du har svigtet mig, da jeg var lille. Du har smækket døren hårdt om min finger. Det har jeg pludseligt husket. Du skulle jo have gjort noget helt andet end det, du gjorde dengang. Jeg kan ikke glemme det, tænker på det hele tiden, har stadig ondt i fingeren, det er din skyld, jeg ikke er så god til at være væsel. Fra nu af vil jeg ikke tale med dig mere. Jeg klarer mig selv. Det er din skyld det hele”

ÅHHH!!!! først græd væsel moren i lang tid, så blev hun gal. Hvad er det for en taknemmelighed for, at jeg har givet dig livet. HVA?? Alle væsler har jo klemt fingeren nu og da, men det går jo over igen. Det holder op med at gøre ondt. Vi finder en måde på det.

Efter 100 år, skulle alt så noget være tilgivet og glemt. Sådant noget kan vi ikke bruge vores tid. Vi må ud og jage og finde mad. Sådant er det, vi overlever.

Men Gurli holdt fast på, at hun ville passe sig selv. Så det gjorde hun. Helt selv.

Væsel moren sov ikke godt, hun tænkte og græd, fordi hun aldrig mere kunne tale med sin datter Gurli.

Hun savnede hende.

En nat væsel moren ikke kunne sove, hun savnede sin datter Gurli så voldsomt. Den nat kom en stor hvid engel svævende ned og gav væsel moren et kys på kinden. Et ganske let et, men det var et kys, det trøstede væsel moren, så hun fik det bedre. Englen så hun og mærkede kysset, den var helt hvid gennemsigtig. Englen var så smuk..

Nu sad Gurli der i sin brændestak og ville bare passe sig selv. Den skønne datter, som var så hidsig, som var så levende. Nogen gange glad, nogen gange hidsig.

Væsel moren havde tænkt engang for ikke længe siden, at det var dejligt, hun kendte Gurli på sine gamle dage.

Måske Gurli kunne fange mad til hende, når hun ikke selv kunne løbe så stærkt. Men sådan skulle det ikke gå, kan I forstå.

Sådan går der mange dage

Væsel moren fik sit eget liv igen, uden Gurli.

Gurli havde sit eget liv. Ind imellem tænkte væsel moren på, hvordan Gurli mon havde det, havde hun fået nogle unger, havde hun fundet sig en væsel far til sine børn. Det håbede moren. Væsler må have mange børn.

Så ville Gurli måske opleve, at en væsel mor altid gør det bedste for sine børn, det allerbedste hun har lært fra sin mor. Hun gør jo altid det bedste, det bedste hun overhovedet kan, sådan er det.

Og sådan bliver historien ved og ved, hvad væsler lærer som barn, det glemmer de ikke som voksne. Og det de ikke lærer, er umuligt at finde ud af.

Måske væsel moren ikke havde lært Gurli nok, se!!! det kan vi tænke over til vores dages ende.

Væselmoren ønskede, at Gurli og hende en dag kunne drikke the og spise kage og have det godt sammen igen. Det glædede hun sig til. Væsel moren. Og hvad mon hun kunne lære af det? Mennesket bestemmer ikke alt, som sker. Men englens holder øje med alt. Det er godt de er der og holder øje med alt.

Det er deres opgave. at holde øje og hjælpe.

